

til at udgøre en Afdeling for sig, saaledes at man med Hensyn til dem kunde etablere visse Bonusregler, som saa de, der indtraadte i Anstalten, vidste, at de havde at hente og rette sig efter. I saa Fald maatte man med Hensyn til de Forsikringer, der laa forud, og som altsaa vilde komme til at udgøre en første Afdeling i Anstalten, komme ind paa det mere indviklede Spørgsmaal, hvorledes den aarlige Bonus skulde beregnes. Der har i Udvalgets Diskussioner været nogen Forstel i Opfattelsen, idet nogle Medlemmer have ment, at den Bonus, der skulde udbetales — forøvrigt, enten det var i første eller i anden Afdeling — skulde være selve Anstaltens Overtud hvert Aar, hvorimod der er andre, og dertil hører unægtelig jeg, der have ment, at den Bonus, Anstalten skulde betale, skulde aldrig blive mere, end hvad den enkelte forsikrede havde betalt mere end, der havde vist sig at være uundværdig, hvis man ikke havde taget disse forskellige Tillæg til Præmier og til Indtækt paa Grundlag af de bestaaende Dødelighedstavler. Jeg antager, det vil være tilstrækkeligt at antyde denne Forstel. Det vil naturligvis have en meget betydelig Virkning, om man altsaa enten, om jeg saa maa sige, kaster hele Anstaltens Overtud i Grams til Interessenterne, eller følger det Princip at sige: Den enkelte forsikrede har kun Ret til at faa tilbagebetalt det, som Anstalten af Hensyn til sin eventuelle Sikkerhed har taget for meget i Indtækt af ham, det som den efter de Erfaringer, der ere gjorte i de forløbne Aar, har taget for meget. Jeg skal ikke gaa nærmere ind herpaa; den ærede Formand vilde vel heller ikke tillade os ved denne Behandling at tale om andet end de stillede Vædringsforslag, der er ganske vist stillet et Vædringsforslag om, at § 11 skal udgaa, og man maa da altsaa have Lov til at dvæle ved Motiverne dertil. Jeg vil blot tilføje, at hvis man beregnede Bonus ogsaa for de nu bestaaende Forsikringer paa den Maade, jeg sidst nævnte, og kun gav Interessenterne det, som de virkelig have betalt for meget, saa vilde man utvivlsomt af Anstaltens aarlige Overtud faa en ikke ubetydelig aarlig Kapital til Disposition, som Staten eller Lovgivningsmagten saa kunde komme til at raade over uden i mindste Maade at gaa nogens Ret for nær, hverken de forsikredes eller selve Anstaltens. Det er i Virkeligheden Statens Penge, Penge, som den Lovgivende Magt kan raade over. Saa vilde de ærede Medlemmer ogsaa kunne forstaa, at det var en meget fristende Tanke, som jeg tror vandt almindelig Anklang i Udvalget, at de Penge, som man saaledes

havde til Disposition, ved at sættes i Forbindelse med denne Statsanstalt for Livsforfikring benyttedes nogenlunde i det Øjemed, som Lovgivningsmagten søgte at realisere ved Alderdomsunderstøttelsesloven, anvendte dem saaledes, at man ganske vist ikke gav dem som Fattighjælp og heller ikke i Alderdomsunderstøttelse, men etablerede en særlig billig Afdeling for Alderdomsforfikring eller for Livrente for vedkommende selv eller for hans efterladte med særlig billig Præmie, saaledes at der naturligvis skulde udtræves visse Kvalifikationer for at nyde godt af og komme ind i denne Afdeling af Livsforfikkingsanstalten. Naturligvis stod det klart for os, at det ikke vilde være let at angive de Kvalifikationer, som skulde berettigge de paa-gældende Personer til at nyde godt af en Alderdomsunderstøttelse paa disse Villkaar, men jeg tror ikke, Vanskeligheden vilde være saa stor; i ethvert Tilfælde har man en Udvej, nemlig at det blev afhængigt af et Skøn hos de Autoriteter, som skulde staa for Indtegningen. Det tror jeg nok, man kunde komme ud over, naar vi blot vidste, at der var en aarlig, ikke saa ringe Kapital, som Lovgivningsmagten, for saa vidt den ærede Finansminister vilde være enig deri, maatte kunne anvende i saa smukt et Formaal. Det er en god Ting at vide, at vi der have en Ressource, særlig i Tider, hvor der lægges saa stort Betslag paa Statsmidlerne til saa mange andre Formaal, at man kan føle sig fristet til at spare. Her er der Penge, som ere opsparede ved denne Anstalt, som er stiftet af Staten, og dem kunde man anvende paa den omtalte Maade. Men, som sagt, Udvalget har maattet opgive at søge disse Planer realiserede for Tiden.

Endvidere er Udvalget heller ikke kommet nærmere ind paa det Spørgsmaal, som blev debatteret ved første Behandling, om der ikke er Grund til, i Forbindelse med denne Lov, som er en Organisationslov for Statsanstalten, at fastslaa i alt Fald visse Grundtræk for den Maade, hvorpaa andre Livsforfikkingsanstalter, det være sig danske eller fremmede, skulle stilles her i Landet. Den ærede Ordfører har jo allerede fremhævet, at det er et Spørgsmaal, der er under Overvejelse, efter hvad der siges, i Indenrigsministeriet. I alt Fald har det for nylig været til Overvejelse i nationaløkonomisk Forening, hvor meget sagtyndige Mænd vare til Stede, og jeg tror at kunne sige, at der var almindelig Enighed om, at det maatte anses næsten for en Nødvendighed, at man ret snart kom ind paa at give Regler paa dette Omraade. Den ærede Ordfører